ΕΤΟΣ Γ. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1876 ΑΡΙΘ. 160

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ «ΦΑΡΩΝ».

Δὲν ἠθέλομεν ποσῶς πραγματευθῆ περὶ τῆς συγχροτήσεως τοῦ σωτηρίου τούτου Συλλόγου, ἂν δὲν ἐδίδετο ἡμῖν ἀφορμὴ νὰ σχηματίσωμεν ὅλως διάφορον ἰδέαν περὶ τῆς ποιότητος καὶ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προέδρου, ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων. Ὄντες Καλάμιοι καὶ γνωρίζοντες καλῶς τὴν ποιότητα τῶν ἐκλεχθέντων προσώπων εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τοῦ Συλλόγου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ γράψωμεν δύω λέξεις περὶ αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐπιφέρωμεν κρίσεις τινὰς περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν πολλῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα θὰ προξενήσῃ ὁ σωτήριος οὗτος Σύλλογος εἰς τὴν δύσμοιρον ἐπαρχίαν τῶν Καλαμῶν.

Οἱ ἐπιδιώξαντες παντὶ σθένει τὴν συγκρότησιν τοῦ Συλλόγου τούτου ἄνδρες εὐϋπόληπτοι, ἐνῷ ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσιν ἑαυτοὺς ὡς μέλη, ἐξέλεξαν ἀνθρώπους διὰ πᾶν ἄλλο ἱκανούς, ἢ διὰ Προεδρείαν, Ἀντιπροεδρείαν καὶ Γραμματείαν Συλλόγου· ἐκ δὲ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ ἐκ τῶν πρώτων αὐτῶν γελοίων ψηφισμάτων εὐκόλως καὶ πάνυ δικαίως πᾶς τις δύναται νὰ πιστεύσῃ, ὅτι προορισμὸς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Συλλόγου δὲν εἶνε ἡ ἀνάπτυξις ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ἐλευθέρων φρονημάτων, οὔτε ἡ παραγωγὴ ὠφελημάτων εἰς τὸν τόπον, ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι, τὰ φατριαστικὰ πάθη, ἡ κατάληψις δημοτικῶν ἀρχῶν, ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Κουμουνδουρικοῦ κόμματος, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ῥίψῃ τὴν πόλιν τῆς ἐριβώλακος ἐπαρχίας Καλαμῶν ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδιν. Πολλοὶ ἀγαθοὶ Καλάμιοι, μὴ δυνάμενοι νὰ μαντεύσωσι τὸν οὐσιώδη καὶ κύριον σκοπὸν τοῦ Συλλόγου καὶ πειθόμενοι εἰς τὰς τετορνευμένας ῥητορείας τοῦ δόκτορος καὶ ῥήτορος τῶν νεκρῶν, καὶ εἰς τοὺς κομπορρήμονας λόγους τοῦ δεινοῦ ἀγορητοῦ Κώνστα Φλέσσα, πιστεύουσιν ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Σύλλογος θὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς τὸν μυθώδη ἐκεῖνον χρυσοῦν αἰῶνα· πρὸς περισσοτέραν δὲ ἐνίσχυσιν τῶν λόγων τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ σωτηρίου Συλλόγου, προεκλήθησαν τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα ψηφίσματα, δι' ὧν ἐξεφράζετο ὁ διακαὴς πόθος καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Φαρῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς γεφύρας τοῦ ποταμοῦ τῆς πόλεως,—Ἐντροπή, ἂν τοιαύτη ὑπάρχῃ.— ἀφοῦ τὰ περινούστατα μέλη γνωρίζουσι κάλλιον καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας διετάχθη πρὸ πολλοῦ καὶ ὁσονούπω ἀρχονται αἱ ἐπ' αὐτῆς ἐργασίαι, ὡς διεκηρύξαμεν τοῦτο πρῶτοι ἡμεῖς ἐπανειλημμένως, μεταβάντες εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἰδόντες τὰ ἔγγραφα τῆς κατασκευῆς. Δὲν ἠρκέσθησαν δὲ εἰς τοῦτο, ἀλλὰ ζητοῦσι καὶ τοῦ τείχους τὴν κατασκευὴν, θεωροῦντες ὡς ὅλως πάρεργον καὶ περιττὴν τὴν κατασκευὴν τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἀπὸ Γιαννιτζανίκων μέχρι Ἀλμυροῦ, ἐνῷ αὕτη εἶνε ἀναγκαιοτάτη καὶ λίαν ἐπείγουσα πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Τὰ γελοῖα ταῦτα ψηφίσματα εἰς οὐδένα ἄλλον ἀποβλέπουσι σκοπὸν, εἰμὴ διὰ νὰ ἀπατήσωσι ἐντέχνως τὴν κοινὴν γνώμην τῶν Καλαμῶν καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εὖ φρο-

ΚΗΠΟΣ

Η ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΜΗ.

Πῶς εἰμπορῶ, Μιμῆ, αὐτὸ ποῦ ἔπαθες νὰ γράψω,
Χωρὶς κατάραις νὰ εἰπῶ κι' ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλάψω;
Ἄχ! ναί!. καὶ ποιὸς, καὶ ποιὸς 'μπορεῖ ἀπ' ὅλους νὰ μὴν κλάψῃ,
Ὅταν καλὰ συλλογισθῇ πῶς εἶνε μές' 'ς τὴν χάψι
Ὁ ὥμορφος Μιμῖκός μας, τὸ μόνο μας καμάρι,
Ὁ Πετεινὸς, ὁ Ἔρωτας, τὸ πρῶτο παλληκάρι;

Ἐφυλακίσθη ὁ Μιμῆς... Καμπούρ—Ἐφέντη κλάψε,
Καὶ δύω στίχους θλιβεροὺς γιὰ τὸν Μιμῆ σου γράψε,
Καὶ στέναξε, καὶ δάκρυα ὅσα 'μπορέσῃς χῦσε,
Καὶ μ' ὅλη σου τὴν δύναμι τὸν Κουπιτώρη 'βρίσε,
Αὐτὸν, ὁποῦ ἐστάθηκε ἡ μοναχὴ αἰτία
Νἄμπ' ὁ Μιμῆς 'ς τῆς φυλακῆς τ' ἀνάκτορα τὰ κρύα.

Ἄχ! κτύπα τὸ κεφάλι σου καὶ τράβα τὰ μαλλιά σου,
Καὶ δεῖξέ μας τὸ θάρρος σας καὶ τὴν ἀδιαντροπιά σου,
Καὶ ὅλους βρίσε τους καλὰ, γνωστὲ Καμπούρ—Ἐφέντη..
Θὰ χάσῃς, κακορροίζικε, τὸ τακτικό σου γλέντι
Γιὰ δέκα 'μέραις... ἄχ! καὶ πῶς; καὶ πῶς θὰ τῆς περάσῃς;
Χωρὶς τὸν φίλο σου Μιμῆ πῶς θὰ διασκεδάσῃς;

Στενάξετε καὶ κλάψετε μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
Καὶ σεῖς ποῦ πίνετε μαζὺ μὲ τὸν Μιμῖκο μπύρα,
Καὶ περπατᾶτε, τρώγετε καὶ παίζετε μαζύ του,
Καὶ ξεύρετε τὴν ἀγαθὴ ποιητικὴ ψυχή του.
Ἄχ! κλάψετε πικρὰ καὶ σεῖς «Στοὰ» καὶ «Νεολόγο»,
Ποῦ πάντοτε γιὰ τὸ Μιμῆ θὰ 'βρῆτε καλὸ λόγο.

Ἀρπάξετε 'ς τὸ χέρι σας ὁλόμαυρο μανδύλι,
Καὶ βρέξτε το μὲ δάκρυα σεῖς οἱ καλοί τοε φίλοι,
Οἱ κωμικοὶ καὶ ποιηταὶ ποῦ εἴχετε τὴν μοῖρα
Ν' ἀκούσετε ἀπὸ κοντὰ τὴν μαγικὴ του λύρα.
Γκαρίσετε γλυκὰ καὶ σεῖς τῆς Πλάκας οἱ γαϊδάροι
Γιὰ τὸν τρανό σας σύντροφο ποῦ σᾶς περνᾷ 'ς τὴ χάρι.

νοῦντες. Ἂν καὶ τὰ σοφὰ μέλη ἐγνώριζον κάλλιστα, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀρξαμένην κατασκευὴν τῆς γεφύρας ἔσπευσαν διὰ τοῦ ψηφίσματός των νὰ ζητήσωσι δῆθεν τὴν κατασκευὴν ταύτης, διὰ νὰ λέγωσιν ἔπειτα ἐγκαυχώμενοι καὶ κομπορρημονοῦντες, ὅτι ἂν κατωρθώθη τι εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ αἴτησις καὶ ἡ ΕΥΧΗ τοῦ Συλλόγου· ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι ἡ κατασκευὴ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἐπροτιμήθη τοῦ τείχους, ἔσπευσαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματός των νὰ ζητήσωσι τὴν κατασκευὴν τοῦ τείχους, ἐπὶ τῷ πονηρῷ σκοπῷ νὰ διαβάλλωσι τὸν κ. Κουμουνδοῦρον καὶ νὰ ἔχωσι λόγον πολέμου κατ' αὐτοῦ, λέγοντες ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος πράττει τὰ ἐναντία τῶν ἐυχῶν τοῦ σωτηρίου Συλλόγου, θέλων οὕτω νὰ καταςρέψῃ τὴν ἐπαρχίαν Καλαμῶν.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ Συλλόγου τῶν «Φαρῶν»· ἰδοὺ τὰ ἐλατήρια τὰ ὁποῖα κινοῦν τὰ δι' ἀπρεπῆ μέλη τοῦ Συλλόγου, νὰ προβαίνωσιν εἰς τοιαῦτα ψηφίσματα· ἰδοὺ διὰ ποῖον σκοπὸν ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν, ὡς ἄλλος Λάζαρος, καὶ ἐξηλέχθη πρόεδρος ὑπαρμπα-Γρηγόρης ὁ Κορφιωτάκης, καὶ γραμματεῖς οἱ χορυφαῖοι τῶν διηγόρων καὶ ἀκάματοι λάτραι τῆς Θέμιδος Νικόλαος Ἀλεβύζος καὶ Νικήτας Πολυχρονόπουλος.

Μένοντες σήμερον ἕως ἐδῶ συμβουλεύομεν τοὺς συμπολίτας μας Καλαμίους νὰ μὴ δίδωσι τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰ ψηφίσματα τοῦ Συλλόγου τῶν «Φαρῶν», τοῦ ὁποίου τοὺς πονηροὺς σκοποὺς καὶ τὰ ὑπουλα σχέδια θὰ κατηνόησαν βεβαίως πολλοὶ ἐξ αὐτῶν· ὁμοφώνως δὲ ν' ἀποδοκιμάσωσι τὸν καταρτισμὸν τοῦ Συλλόγου τούτου, ὅστις θὰ προξενήσῃ πολλὴν βλάβην, καὶ θὰ ῥίψῃ τὸν τόπον εἰς νέαν δοκιμασίαν. Ἂς συλλογισθῶσιν οἱ συμπατριῶται μας Καλάμοι, ὅτι, οἱ συντελέσαντες πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Συλλόγου τούτου, ὅτε ἡ Πατρὶς διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων καὶ πᾶσαι αἱ ἐπαρχίαι ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ σατραπισμοῦ καὶ τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ Βούλγαρη, οὗτοι ἐκοιμῶντο ἀμέριμνον ὕπνον καὶ ἐκήρυττον ἐκ τῶν ἐξωστῶν καθ' ἑκάστην στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι τὸ Ἔθνος εὑρίσκεται εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς εὐδαιμονίας! καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βούλγαρη εἶνε ἡ συνταγματικωτέρα καὶ πατριωτικωτέρα πάσης ἄλλης· σήμερον δὲ, ὅτε τὸ Κράτος, δέξα τῷ Θεῷ, εὑρίσκεται εἰς ἤρεμον κατάστασιν, ἔρχονται ὡς σωτῆρες καὶ εὐεργέται τοῦ τόπου καὶ προστάται παντὸς καλοῦ.

Σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν κάρα
Τὴν οὐραγκουταγκικὴ,
Καὶ ἀπὸ τὴν κουταμάρα
Ὅπου μέσα κατοικεῖ,
Ὅτι εἶσαι ὁ Γρηγόρης,
Γυιὸς ξεμυαλισμένης κόρης.

Καϋμένε Γρηγόρη, ντὶπ μπουνταλᾶς νὰ ἦσαι! Τί διάβολο! σὺ εἶσαι ἔμπορος ἔξυπνος καὶ εἰξεύρεις νὰ μετρᾶς μὲ τὴν πῆχυ καὶ νὰ κόβῃς μὲ τὸ ψαλλίδι. Πῶς λοιπὸν, φίλτατέ μου Γρηγόρη, τρέχεις ἀπάνω κάτω εἰς τοὺς δικηγόρους καὶ ἐξοδεύεις τόσους παράδια νὰ σοῦ συντάξουν διατριβὰς μεγάλας σὰν τὸ μυαλό σου διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κων. Ζαχαράκη; τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις πατροκτόνον; Καϋμένε Γρηγόρη! θέλεις νὰ τὰ λέμε πάλι; αἴ! ἂς τοὺμε λίγα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσωμεν. Ἂς ἦνε λοιπὸν! Δὲν μοῦ λέγεις, ἀγαπητέ μου Γρηγόρη, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ ἔγραψες εἰς τὸν Ἀδόν, ὅτι ὁ υἱός τοῦ Ἰω. Ζαχαράκη Κωνσταντῖνος κατέβγαλεν εἰς σὲ καὶ εἰς ἄλλα πρόσωπα, καὶ σᾶς ἔλεγε νὰ καταφέρετε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ παραχωρήσῃ μέρος τῆς περιουσίας του διὰ νὰ ζήσῃ ἀνεξάρτητος; βρὲ ἀδελφὲ Γρηγόρη, δὲν ἐντρέπεσαι λίγο μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις; ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, Γρηγόρη, μὲ μοῦ λύεις ἕνα πρόβλημα ποὺ θὰ σοῦ προβάλλω; Δὲν μοῦ λέγεις διατί εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεώς τοῦ Ζαχαράκη ἦσουν μὲ τὸ μέρος τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὸν ἐσυμβούλευες ποῖον δρόμον πρέπει νὰ τραβήξῃ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ὁποῖον ἐζήτει; διατί τοῦ ἔλεγες ὅτι θὰ τοῦ προσφέρῃς τὴν συνδρομήν σου καὶ θὰ τὸν ὑποστηρίξῃς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἂν σοῦ παραχωρήσῃ 70,000 δραχμῶν; Πῶς λοιπὸν τώρα τὸν ἄφησες καὶ γράφεις τόσα καὶ τόσα ἐναντίον του, καὶ εἶσαι ξεσπαθωμένος γιὰ τὸν γέρο Ζαχαράκη; τί λές; νὰ πιστεύσωμεν αὐτὰ ποὺ λέγουν οἱ ἄλλοι, ὅτι ὁ γέρος σοῦ ἔταξε λαγοὺς μὲ πετραχήλια γιὰ νὰ γίνῃς ἀδελφοκτόνος; ἀλλ' ἂς ἤνε· περιμένομεν νὰ μᾶς λύσῃς αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ὅσον διὰ τὰς φλυαρίας, ποῦ σοῦ γράφουν ἄλλοι καὶ τὰς ὑπογράφεις σὺ μὲ τρεῖς ἀστέρας, οἱ αὐτὰς δὲν θὰ εἰποῦμε γρύ, γιατί δὲν μᾶς ξιππάζουν καθόλου· σὲ συμβουλεύομεν ὅμως νὰ μὴν ἀργήσῃς νὰ δημοσιεύσῃς καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην διατριβήν, διὰ νὰ σοῦ γράψωμεν καὶ ἡμεῖς μεγάλα πράγματα σὰν μεγάλος ἄνθρωπος ποὺ εἶσαι. Σὺ, ἀγαπητέ μου Γρηγόρη, σὰν ἔξυπνος ποὺ εἶσαι, νομίζεις ὅσα γράφει ὁ «Ἀριστοφάνης» διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ζαχαράκη τὰ γράφει καθὼς ἐπαγόρευσιν τοῦ Κωνσταντίνου· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὁ «Ἀριστοφάνης» δὲν ἔχει φιλίαν μὲ τὸν Κωνστ. Ζαχαράκην, καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς; Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀγαπητὲ Γρηγόρη, ὁ «Ἀριστοφάνης» ἐφανέρωνε τοτὲ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ φαίνεται νὰ μανθάνῃ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ αἴγμα ὅλα τὰ πράγματα, καὶ ὅπως τὰ βλέπει ἔτσι καὶ τὰ γράφει, χωρὶς νὰ συμβαλῇ πότε διὰ κανένα. Τώρα πάλιν δὲν εἶνε καθόλου παράξενον νὰ πιστεύσῃς ὅτι αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφωμεν, σοῦ τὰ γράφει ὁ Κωνσταντῖνος· ἀλλὰ ὅ,τι καὶ ἂν μᾶς εἰπῇς ἡμεῖς παραδεχόμεθα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γράφεις εἰς τὸ τέλος τῆς ἐν τῷ «Λαῷ» διατριβῆς σου, ὅτι, δηλαδὴ, εἶσαι πολὺ ἀνώτερος τῶν ῥυπαριῶν τοῦ ῥυπαροῦ καλάμου μας. Ἡμεῖς ἕως τώρα τὸ εἴχαμεν ξεχάσει, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολύ, διότι εἴχες τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς τὸ ἐνθυμίσῃς. Τώρα, παμπόλυτε Γρηγόρη, θὰ εὑρίσκεσαι εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ θὰ λέγῃς πῶς εἰμποροῦμεν νὰ ξετρυπώσωμεν τὸ ὄνομά σου, ἂν κρυμμένος ὡς τέρας εἰς τρεῖς ἀστέρας· πρέπει ὅμως νὰ μάθῃς, Γρηγόρη μου, ὅτι ἡ Ἀστυνομία τοῦ «Ἀριστοφάνους» εἶνε ἐννήμερος εἰς ὅλα.

Ὑγίαινε καὶ εὐδαιμόνει,
Καὶ ποτὲ σου μὴ λησμόνει
Τὸν φίλον σου «Ἀριζοφάνη».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Τετάρτην ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ ἐγένοντο αἱ ἀπολογίαι τῶν κατηγορουμένων. Ἄπειρον πλῆθος συνέρρευσε διὰ νὰ καταλάβῃ θέσιν· αἱ δὲ ὡραῖαι κυρίαι ἐσπρώχνοντο εἰς τὰ θεωρεῖα, καὶ ἐφώναζαν καὶ ἐμάλλωναν, καὶ ἐγένετο ἡ γάβρα τῶν ἑβραίων. Πρῶτοι ἀπελογήθησαν ὁ Γιάννης καὶ ὁ Βασίλης, καὶ οἱ δύω εἶπον ὅτι εἶε ἀμωμοι καὶ ἀθῶοι. Μετ' αὐτοὺς ἀπελογήθη ὁ ἅγιος Πατρῶν Ἀβέρκιος, εἰπὼν ὅτι ὁ Ἄνθιμος Ἀντωνόπουλος ἔδωκεν εἰς τὸν Βαλασόπουλον ἐν ἀγνοίᾳ του 10,000 φρ. Μετὰ τὸν παναγιώτατον Ἀβέρκιον ἀπελογήθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας Κομποθέκρας εἰπὼν, ὅτι περιμένει τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐφωτίσθη ἀπὸ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Μετὰ τοῦτον ἀπελογήθησαν ὁ χαριτωμένος Χαριτάκης, καὶ ὁ καλὸς οἰκονόμος Οἰκονομόπουλος, εἰπόντες ὅτι ὅλα εἶνε ψεύδη καὶ αἰσχρὰ συκοφαντία. Μετὰ τούτους ἀπελογήθη ὁ πρώην γυμνασιάρχης Πετρῆς· αὐτὸς πλέον τὰ εἶπεν ὅλα καθαρὰ καὶ ξέστερα, ὅτι ὁ Κομποθέκρας ἐμέτρησεν 25 γιλ. δρ. εἰς τὸν Βαλασόπουλον. Ἅμα ἐτελείωσεν ὁ Πετρῆς, τὸν ἐχειροκρότησε τὸ ἀκροατήριον, καὶ αὐταὶ αἱ κυρίαι ἐνθουσιάσθησαν καὶ τῷ ἐφώναξαν «εὖγε». Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶ ἐποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τσακωθῇ μαλλιὰ μὲ μαλλιὰ ὁ Γιάννης μὲ τὸν Βασίλη· διότι ὅταν ἐκ δευτέρου ὁ Πρόεδρος προσεκάλεσε τὸν Γιάννη νὰ ἀπολογηθῇ, οὗτος ἀνέκραξε «τὰ πάντα εἶνε σκευωρία διὰ νὰ μὲ καταστρέψωσι· πρὶν ἡ μαρτυρήσῃ ὁ Ἄνθιμος Ἀντωνόπουλος ἔζρεψε πρὸς τὴν τράπεζαν ἐκείνην» — ποίαν τράπεζαν; τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος, — τὸν Νικολόπουλον, ἀπήντησεν ὁ Γιάννης· ἀλλὰ θὰ τὰ εἴπωμεν καὶ ἀρτιοκυτάξας τὸν Βασίλην, τῷ εἶπεν «ἄτιμε! ἀχρεῖε!» — ὁ δὲ Βασίλης ἐταράχθη εἰς τὸ σκαμνί του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σηκωθῇ.

Ἡ συνεδρίασις τοῦ Δικαστηρίου ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσεχῆ Δευτέραν.

— Κομψαί τινες κυρίαι, ἐπειδὴ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Τετάρτης δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρωσι θέσιν εἰς τὸ ὡρισμένον δι' αὐτὰς θεωρεῖον καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ὠθήσεως ἔβγαλαν ζουμὶ καὶ ἐχάλασαν τὰ ὡραῖα των πόρφ, ἀπέστειλαν πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου κ. Βάλβην ἐνυπόγραφον ἀναφοράν, ζητοῦσαι νὰ ταῖς παραχωρηθῇ καὶ ἕτερον θεωρεῖον. Λέγεται δὲ, ὅτι πολλαὶ ἄλλαι εὐειδεῖς κυρίαι, καταγοητευθεῖσαι ἀπὸ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Βασίλη, ἀπεφάσισαν νὰ στείλωσι πρὸς τὸν κ. Βάλβην ἐπίσημον ἀναφορὰν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ τὸν ἱκετεύσωσι νὰ τοὺς κηρύξῃ ἀθῴους.

— Ὁ Παναγιώτατος Ἀβέρκιος, ἐξεταζόμενος τὴν Τετάρτην ἐνώπιον τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου, εἶπεν ὅτι ὁ Ἄνθιμος Ἀντωνόπουλος ἐπέτρεψεν ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς τὸν Βαλασόπουλον 10,000 φρ., ἐνῷ ἀπεδείχθη τοὐναντίον ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ἐδόθη κατ' ἐντολήν του. Ἐπειδὴ ὅτι ὑπὸ τὸ ἄσον κουπτόμενη ψυχὴ ὁ ἅγιος μετεβλήθη ὑπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν μανδύαν καὶ τὴν δεσποτικὴν μίτραν, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν ὁ ἅγιος πατὴρ Ἀβέρκιος θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν παροιμίαν «ὁ λύκος κι' ἂν γηράσῃ κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του, μήτε τὴν γνώμη τ' ἄλλαξε, μήτε τὴν κεφαλή του».

— Τὴν Τρίτην παρεστάθη ἐν τῷ θεάτρῳ «Ρόβερτος ὁ Ἀρχιλῃστής». Ὁ κ. Ἀλεξιάδης, ὁ ὑποκριθεὶς τὸν Ρόβερτον, ἔκαμεν ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ῥεμβάζων δὲ καὶ φιλοσοφῶν μόνος περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἀθωότητος, ἔθετεν εἰς κίνησιν καὶ πόδας καὶ χεῖρας, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ῥεμβάζῃ οὔτε κινεῖται, οὔτε παραφέρεται. Ἡ κ. Πιπίνα, ὑποκριθεῖσα τὴν ἐρωμένην τοῦ Ρόβερτου Σοφίαν ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν· ἀμφότεροι δὲ, καὶ ὁ κ. Ἀλεξιάδης καὶ ἡ κ. Πιπίνα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀχεγνωρίσθησαν, διὰ γελοιωδεστάτων μορφασμῶν καὶ κινήσεων προὐξένησαν ἀκατάσχετον γέλωτα εἰς τοὺς θεατάς. Οἰκτρότατα δὲ ἀπέτυχε καὶ ὁ ὑποκριθεὶς τὸν χαροῦγον Μαυρίκιον κ. Βούλγαρης, περὶ οὗ θὰ εἴπωμεν ἀλλοτε πολλά.

— Τὴν Τρίτην ἐγένοντο αἱ διγορνοκρισίαι καὶ ἐξετάσεις, ἐτύγχανε δὲ πτυχίου οἱ κκ. Δι. Δ. Κουτήφαρης, Γεώρ. Γραμματίκας καὶ Π. Γιενοβέλης. Συγχαίροντες αὐτοῖς ἀπὸ καρδίας, τοὺς συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργὸν, ὅπως τοὺς τοποθετήσῃ καταλλήλως διὰ τὸ καλὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Καὶ ἄλλος αὐγερινὸς ἐπέλαμψε κατ' αὐτὰς εἰς τὸν «Νεολόγον Ἀθηνῶν» διὰ θεατρικῶν φελετίων, ἀποσελλομένων ἐκ Παρισίων. Ὁ αὐγερινὸς οὗτος ἤρχισεν ἤδη, ὡς λέγει, νὰ μυῆται τὰ μυστήρια τῆς καρ' ἐπιφάνειαν μὲν εὐκόλου, κατὰ βάθος δὲ δυσκόλου δραματικῆς τέχνης. Ἐπεριμένομεν καὶ ἡμεῖς νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς δραματικῆς τέχνης, ἀλλὰ πρὸς περισσοτέραν μας ἔκπληξιν ἴδομεν ὡραιοτάτους χαριεντισμοὺς, ἀπευθυνομένους πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις μονάζοντα γέροντα γερμανὸν, καὶ σειρὰν ἀλληλοδιαδόχων φανταστικῶν διηγήσεων, τὰς ὁποίας κατέστησε ῥωμαντικωτέρας καὶ ἐλάγιστα ζωηρότερον ὁ νευρώδης καὶ γλαφυρὸς κάλαμος τοῦ εὐφαντάσου γέροντος τῆς Κηφισίας. Ἐν ταῖς γλαφυραῖς ταύταις καὶ ῥωμαντικαῖς διηγήσεσιν ὁ γέρος αὐγερινὸς μᾶς φέρει μὲ πάλλουσαν χαρὰν εἰς κόσμους αἰθερίους, κόσμους ἰδανικοὺς, ὅπου τὰ πάντα εὑρίσκονται εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς τελειοποιήσεως, καὶ ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια δὲν δύναται νὰ φθάσῃ. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ παραφέρεται καὶ καταθέλγεται ἀπὸ τὰ ἐκπυλισσόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του θεάματα, ὥστε ὁμιλῶν περὶ τῆς κατά τινα εὐεργετικὴν παράστασιν τοῦ δασήμου Ῥόσσῃ ἐκτελεσθείσης μουσικῆς, λέγει εἰς τὸν γέροντα Γερμανὸν, ὅτι δὲν θὰ ἔθιγε ποσῶς τὸ περὶ μουσικῆς ἀντικείμενον, ἂν ἠθελεν ἐν τῷ πωσεωνρὶ τὴν ἐπιφάνειαν πρωτακούστων ἐγεδονῶν φάγγων, ἀφωμοίωσε τὴν ὀδὸν ἐξερχόμενος καὶ δὲν ἐδηγήθη. Ἡ λίκη φαντασία! ὁ λίκος ὕψος!

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν «Νεολόγῳ» Ἀθηνῶν διὰ τοιοῦτον δύστριστον

Ο. Α. Σ.

Γιὰ κεῖ μου σὰ, τραμπούκαρε Μιμῆ, τί σχεδιάζεις
Σ' τῆς φυλακῆς τὴν μοναξιὰ καὶ πῶς διασκεδάζεις;
Δὲν συλλογίζεσαι συχνὰ τ' ἀνδραγαθήματά σου,
Τῆς θείαις κωμῳδίαις σου, τὰ θεῖα δρόματά σου,
Τὸν Πετεινὸ τὸν χάρτινο, τὴν Ἔρωτος Θυσία,
Τῆς κλειδαριᾶς, τὰ Λύχεια καὶ τὰ Νεκροταφεῖα;

Δὲν συλλογίζεσαι συχνὰ, Μιμῖκο, ἐκεῖ πέρα
Σ' τὴν ἐρημή σου φυλακὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
Κ' ἐκείνη τὴν κατάρατη φαρμακωμένη ὥρα,
Ποῦ σήκωσες πολὺ ψηλὰ μὲ ὅλη σοῦ τὴν φορὰ
Τὴν λιγερὴ μαγκοῦρά σου, καὶ μὲ ὁρμὴ μεγάλη
Τὸν Κουπιτώρη κτύπησες ἀπάνω 's τὸ κεφάλι;

Δὲν ἔρχονται τοὐλάχιστον οἱ προσφιλεῖς σου φίλοι,
Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, τῆς δόξας σοῦ οἱ στύλοι,
Γιὰ νὰ σοῦ κάμουν συντροφιὰ, νὰ σὲ παρηγορήσουν,
Καὶ τὰ γλυκὰ χειλάκια σου γλυκὰ νὰ τὰ φιλήσουν;
Δὲν ἔρχετ' ὁ Περρῆς, Βαμπᾶς, ἢ ὁ Μωραϊτίδης,
Ἢ ὁ Καμποὺρ—Ἐφέντης σου, ἢ ὁ κουφὸς Ῥοΐδης;

Τοὐλάχιστον, Μιμῖκό μου, 's τὴ μαύρη φυλακή σου
Δὲν ἔρχεται μιὰ στιγμὴ ὁ φίλτατος Φρατζῆς σου,
Γιὰ νὰ σὲ κάνῃ νὰ γελᾷς μὲ τῆς χαρτομαντεῖαις,
Καὶ μὲ πολλαῖς καὶ σπάνιαις ταχυδακτυλουργίαις,
Καὶ νὰ σοῦ κόψῃ τὰ χαρτιὰ καὶ νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ
Τὸ ὄνομα Κορομηλᾶς ὡς ποῦ θὰ καταντήσῃ;

Μὰ νὰ σὲ 'πῶ, Μιμῖκό μου . . γιὰ νὰ μὴ χολοσκάνῃς
Καὶ νὰ μὴ σεκλετίζεσαι, δὲν σκέπτεσαι νὰ κάνῃς
Κανένα δρᾶμα σὰν κι' αὐτὴ τὴν Ἔρωτος Θυσία,
Ἢ λυρικὰ ποιήματα, ἢ μία κωμῳδία;
Ἢ φυλακὴ τὴν ποίησιν 's τὸν οἶστρό σου δὲν χύνει,
Οὔτε καμμιὰ ὑπόθεσι γιὰ δρᾶμα δὲν σοῦ δίνει;

Ὅλοι οἱ ἄνδρες, φίλε μου Μιμῖκο, οἱ μεγάλοι,
Ποῦ ἔχουνε ποιητικὸ καὶ θαυμαστὸ κεφάλι,
Ἅμα ποῦ 'μποῦν 's τὴ φυλακὴ, ἢ πάθουν τίποτ' ἄλλο,
Τότε εὐθὺς τὸ πνεῦμά τους μᾶς δείχνουν τὸ μεγάλο.
Ὁ Δάντης εἰς τὴν μαύρη του, Μιμῖκο, ἐξορία
Ἐσύνταξε ἐκείνηνε τὴν Θεία Κωμῳδία.

Λοιπὸν καὶ σὺ, Μιμῖκό μου, ἀφοῦ ἐφυλακίσθης,
Καὶ 's τοῦ Τριγγέτα τὰ λαμπρὰ ἀνάκτορα ἐκλείσθης,
Τὴν θείαν φαντασίαν σου ἀμέσως κάτω βάλε,
Καὶ τὸν κονδυλοφόρον σου ἀπὸ τὴν τζέπη βγάλε,
Καὶ σφίξε τον 's τὰ δάκτυλα, καὶ μ' ὅλη τὴν μαγκία
Γράψ' ἕνα δρᾶμα φοβερὸ, ἢ μία κωμῳδία.

Σ' τὴν ἐρημή σου φυλακὴ καθόλου μὴ λυπᾶσαι,
Καὶ οὔτε πρᾶγμα θλιβερὸ ποτὲ σου μὴ θυμᾶσαι·
Γιατ' οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι πολλὰ κακὰ παθαίνουν,
Καὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴ συχνὰ, Μιμῖ μου,
Καλὰ λοιπὸν ποῦ ἔδειρες καὶ σὺ, ἀγωνοθέτα,
Τὸν Κουπιτώρη, γιὰ νὰ 'μπῇς 's τὸ σπῆτι τοῦ Τριγγέτα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΜΕΝΤΑΣ (καφφεπώλης).

Συνδρομητὴς Σύρου.

Μὲ παπούτσια δίχως φτέρναις καὶ μ' εὐγένεια καὶ χάρι
Δίνω Ὀθωμανικὸ
Καφφὲ σ' ὅλους τοὺς πελάτας, γινομένο μὲ κρίθαρι,
Ποῦναι δυναμωτικὸ,
Κι' ὅλους, ὅλους τοὺς γελάω καὶ τοὺς κάνω ὅπως θέλω,
Καὶ καμμιὰ φορὰ τοὺς δίνω καὶ καφφὲ ἀπ' τὸ μαστέλλο,
Πολλοὶ μποῦν εἰς τὴν Σύρα μὲ τιμάρια, μὲ λογαριάζουν
Γιὰ μεγάλο καρπέλλο
Καὶ καμπόσοι ἄλλοι πάλι ὁλόγυρα μὲ φωνάζουν
Φοβερὸ ἀμαχαρέλλο.
Κ' ἡμουνα καὶ εἶμαι τέτοιος τέτοιος πάντα καὶ θὰ μείνω,
Κι' ὅπου χρεωστῶ πεντάρα εἰς κανένανε δὲν δίνω.

Εἰς τὴν Σύρα ἐδῶ μέτα πρώτη βρώμα πρώτη λέρα
Ἀπὸ ὅλους ἐδῶ
Καὶ μὲ δίκανο τουρέκι ὅλη νύχτα κι' ὅλη μέρα
Τὴν πεντάρα κτυγῶ.
Κι' ὁποιος τύχῃ τὸν Ἀμέντα μίαν ὥραν νὰ γνωρίσῃ
Θὲ νὰ κάμῃ τὸ σταυρό του καὶ 's τὸν κόρφο του θὰ φτύσῃ.

Δὲν μὲ θυμᾶσι ὅμως τώρα ἀναπαραδιὰ καὶ φωρά,
Ἀλλὰ ἐγὼ καὶ αὐτό
Τὸν κουτὸ τ' Ἀριστοφάνη, ποῦ θαρρεῖ πῶς καμμιὰ ὥρα
Θὲ νὰ πάρῃ ἕνα λεπτό
Ἀπὸ μένα, ὁποῦ βάζω ὁποιον τύχω εἰς τὸ χέρι,
Κι' ὅλοι, ὅλοι μοῦ φωνάζουν «γειά σ' Ἀμέντα κανονιέρη».